

NOGMAALS DE TAXATIE VOLGENS DE NATUURSCHOONWET

door A. F. KUHN.

Mijn bespiegeling over bovenstaand onderwerp in de Januari-aflevering van het N. B. T. heeft aan onze beide maandbladen een verblijdende hoeveelheid copie doen toevloeden, een hoeveelheid die misschien slechts geëvenaard wordt door de recente pijn- of -den discussies. Waar alle abonne's van het N. B. T. ook wel het tijdschrift der N. H. M. zullen lezen, behoef ik hier niet te gaan herhalen wat over dit onderwerp te berde is gebracht; resumeerende kunnen wij zeggen dat allen het er wel over eens zijn dat de tegenwoordige redactie van het „taxatie-artikel” uit de Natuurschoonwet groote moeilijkheden scheidt.

De heeren Houtzagers en Overdijkink gevoelen daarbij grootere vrijheid om van den letter der wet af te wijken dan ondergeteekende, die van meening blijft dat men bij een eventueele discussie met den fiscus (waarom het hier tenslotte gaat) slechts dan veilig staat wanneer men zoo nauw mogelijk aan de Wet aansluit; dit wordt z. i. niet met de door hen gewenschte methode bereikt.

Welke wijze van taxeeren bij de wet, zooals die thans luidt, aanvaardbaar is, zal tenslotte moeten blijken uit de praktijk bij de eventueele behandeling van zaken voor de Raden van Beroep ¹⁾; geheel daarnaast staat de kwestie van de *wenschelijkheid* van een wetswijziging.

Ik geloof dan ook dat het de zaak geen stap verder tot een oplossing brengt wanneer ik de punten waarin de Heeren Houtzagers en Overdijkink met mij van meening verschillen, nog weer eens bespreek; wel vraag ik nog eenige ruimte voor een kwestie die voor mij eerst bij deze discussie naar voren is gekomen en die het verschil tusschen onze opvattingen nog duidelijker maakt.

De heer Houtzagers is, blijkens den aanhef van zijn repliek aan den heer van Braam in het Tijdschrift N. H. M. van 1 Mei, van meening dat de taxatie volgens „cultuurwaarde” steeds lagere resultaten geeft dan die volgens de door mij verdedigde methode en de heer Overdijkink noemt als bezwaar tegen de voorgestelde formule dat het bij een landgoed met veel bosch dan niet zou kunnen voorkomen dat de verkoopwaarde gelijk is aan de waarde volgens de Natuurschoonwet. Deze beide opmerkingen houden nauw verband met elkander.

Naar mijne meening is inderdaad de waarde volgens de Natuurschoonwet altijd lager dan de verkoopwaarde, ook al zou het landgoed uitsluitend bestaan uit bosschen, die groei-

¹⁾ Er is een zaak aanhangig.

en op absoluten boschgrond en die als een „normaal bosch” geëxploiteerd worden. Dit is toch ook blijkens de considerans van de Wet¹⁾ de bedoeling? De Wet wil het natuurschoon redden; eis daarvoor beperking van de vrije beschikking en biedt, om zulks gedaan te krijgen, belastingfaciliteiten aan. Ook de eigenaar van het, door mij hier gedachte, bosch zonder eenige speculatieve waarde, heeft, omdat hij vrijwillig een deel van zijn vermogen in het weinig rendeende landgoed vastlegt, recht op belastingreductie.²⁾

Men ziet hier meteen dat bij landgoederen, waar de cultuurwaarde en de verkoopwaarde elkander nabij komen, de taxatie volgens de door mij verdedigde formule, tot een veel lagere waarde voert dan de taxatie volgens cultuurwaarde! Immers die verkoopwaarde (in dat geval ongeveer gelijk aan de cultuurwaarde) wordt weer gereduceerd met een factor die verband houdt met het lage rendement. Omgekeerd geeft die formule-methode een hogere waarde bij landgoederen die een groote speculatieve waarde bezitten.

De heer Overdijkink voelt, blijkens zijn opmerking over de „bestemmingswaarde volgens de Natuurschoonwet” (pag. 158 4e alinea) zelf ook de billijkheid, dat de „waarde Natuurschoonwet” steeds lager is dan de gewone bestemmingswaarde (die bij weinig speculatieve goederen gelijk kan zijn aan de verkoopwaarde).

In deze en volgende alinea's komt hij althans voor de goederen zonder speculatieve waarde zeer dicht bij mijne opvatting; hij wil hier een zeker reductie-percentagè in de vastleggen en ik was van meening dat dit percentagè moest afhangen van de rentabiliteit van het landgoed, dus van de financiëele opoffering die de eigenaar zich getroost. Juist daarom is het door hem op pag. 156 2e alinea geuite bezwaar mij niet duidelijk.

Het invoeren van de „boschrentevoet” acht ik in verband daarmee niet juist. Het gaat niet om het renteverskil dat men derft tusschen „belegging in een landgoed volgens de Natuurschoonwet” en „belegging in een normaal boschbedrijf”, maar het gaat om het feit dat men tevreden is met de uiterste lage landgoed-rente in plaats van het niet meer „als zoodanig instand te houden” en dus andere, betere, belegging te zoeken.

Dat de „Nederlandsche boschrentevoet” m.i. nog te vaag is, kan hier verder onbesproken blijven.

Of men 4 % als normale, veilige, beleggingsrentevoet mag beschouwen, is natuurlijk een tweede vraag.

¹⁾ „.....dat het wenschelijk is om, tot bevordering van behoud van natuurschoon, sommige van landgoederen geheven wordende belastingen nader te regelen.....”

²⁾ Ik neem steeds aan dat een rente van 4 % niet kan worden gemaakt bij de exploitatie van het landgoed.